

Ania Wiktorowicz, Portrety

W piosence świat swój namaluję
Jak pędzlem głosem swym śpiewam
Słońce i księżyc gwiazdy chmury
Zwierzęta ptaki ludzi drzewa
Tu wszystko znam już znakomicie
Więc łatwo odtworzę te portrety
Lecz choć chcę z tobą spędzić życie
To ciebie nie ma wciąż niestety
Bo ciebie przecież nie znam jeszcze
Choć kiedyś spełnisz me marzenia
Wciąż jesteś tylko księciem z bajki
Co mieszka w moich snów przestrzeniach
Bo ciebie przecież nie znam jeszcze
Choć kiedyś spełnisz me marzenia
Wciąż jesteś tylko księciem z bajki
Co mieszka w moich snów przestrzeniach
Lecz przyjdzie kiedyś taka chwila
Gdy z bieli płótna się wyłoni
Rysunek twarzy kolor oczu
Postaci zarys i kształt dłoni
Twój portret będzie już na zawsze
Piosenką w moim sercu właśnie
Co sny przemieni w rzeczywistość
A życie zmieni w piękne baśnie
Lecz bardzo proszę cię byś zawsze był
Tylko z mojej bajki księciem
I żebyś oprócz mnie jedynej
Nie chciał księżniczek żadnych więcej
Lecz bardzo proszę cię byś zawsze był
Tylko z mojej bajki księciem
I żebyś oprócz mnie jedynej
Nie chciał księżniczek żadnych więcej
Kochaj tylko mnie